

Reisin Gözyaşları

– GürhanGürses · 13 Mart 2013

-Sana gelen bana gelsin, dedi Reis feryat figan içinde. Koca Reis, adam gibi adam Reis, kan kardeşim Reis, can yoldaşım Reis! Ah Reis'im. Sen de mi kaybedenler kulübüne girdin, sen de mi bize katıldın şimdi. Sonra elimi Reis'in omzuna koyup:

-Üzme kendini bu kadar, bu kaderdir keder olmasın sana, yok yere heder olma, değmeyecek kalbe beter olma! dedim ama kim takar bunları. Ateş düşmüştür o cana ve yakmaya başlamıştır o canı. Kaybedenler kulübünün en has adamlarıydık artık, en elit, en rafadan ve en kafadan!

-Bakmaya doyamadığım, diyordu 'dokunmaya kıyamadığım, yokluğuna alışamadığım, hasretine dayanamadığım neredesin?' Ağlıyordu bunları dökerken nisan yağmurları gibi ağzından, içli içli ağlıyordu Reis!

Elimle sıvazladım omzunu Reis'in:

-Ah be Reis ben de geçtim bu yollarda, izi hala şuramda, solumda. Bir ağrı ki düşman başına! Taş olacaksın ki sabredesin. Gitmenin ne demek olduğunu iyi bilirim Reis! Gözyaşlarının nasıl kaynar suya döndüğünü ve canı nasıl yaktığını... Bunları söylerken bir elimle yaşlanan gözlerimi siliyordum eski dertler depreşmişti yine, bir ela saçlının, bir inci şehirlinin, bir yeşil gözlünün sancısını hissediyordum yüreğimin ta ortasında. Neredeydi kim bilir, ne yapıyordu şimdi? Kime gülüyordu, kime mesaj atıyordu acaba?

-Ah Reis, dedim gayri ihtiyari... Sustuk kaç dakika öyle. Sonra Reis yavaşça söze girdi:

-Ondan hiç ummazdım, dedi bana 'hiç beklemezdim bunu!' diye devam etti Reis.

-Ne çok sevdim onu, ne çok âşık oldum ona, ne çok şiir ve hikâye yazdım ona aklım almıyor şimdi. Bir insan bu kadar mı sever dostum, bu kadar mı gözü kara atlar bir aşka anlamıyorum. Nasıl sevdiğimi anladı mı? Nasıl yandığımı gördü mü? Kızmıyorum ona dostum, dedi Reis gözlerimin içine bakarak 'kızmıyorum ona, suçlamıyorum onu asla! Gitmesi gerektiği için gitti, başka izahı yok bunun.'

Söylediğine kendisi de inanmıyordu emindim buna. Sesimi çıkartmadım, içindekileri kussun ki rahatlasın diye düşündüm.

-Sana gelen bana gelsin, diye ahlandı Reis, ah koca yürekli Reis!

Adam gibi adam Reis!

Sana mı düştü bugün yeis, üzülürüm öyleyse!

O ateş parçası seni de mi yaktı boydan boya?

Seni de mi tutuşturdu içten içe?

Hani hep senin olacaktı, sana kalacaktı, sana yanacaktı, sana kanacaktı?

Hep sana olmadı değil mi? Hep sana değilmiş bu aşk? Hep sana değilmiş bu sarılış?

Hepsi yalanmış değil mi? Sarpa sarmış, çayıra salmış bir aşkın öksüzüyüz artık Reis! Ne kadar benziyoruz

birbirimize baksana! Gözlerimde hâlâ onun bakışlarının izi var, yüreğimde onun sözlerinin çizdiği var, aklımda onun varlığının tümörü var.

Bir ömür bitmez, kâh sancıtır kâh kanatır. Asla sönmez bu ateş, asla bitmez bu aşk! Reis, sen de demir at aşksızlığa, sen de kemendini at yalnızlığa.

-Reis biliyor musun ben de çok sevdim, adamakıllı tutuldum. Ve bu aşkta bir çocuk oyunundaymışım gibi yutuldu. İçim kan ağlıyor Reis, gören yok, bilen yok, ilaç olan hiç yok. Reis bil, ben de acı çekiyorum, canım çıkıyor sanki her gece, yatağım bir işkence, bir sızı giriyor kalbime inceden ince, ağlıyorum gizlice. Reis şunu öğrendim bu sevdada biliyor musun? Öyle sevmeyeceksin kayıtsız şartsız, iltihak etmeyeceksin sevgiliye, ipini eline vermeyeceksin sevgilinin, duygularını ayan beyan yazmayacaksın. Ketum olacaksın, sert... Yüz vermeyeceksin ona, yüz bulmayacak sende, bağırılmayacak öyle havalı havalı, ahkâm kesmeyecek sana! Sen onsuz yapabilirsin şeklinde davranacaksın o sensiz bir şey yapamaz gibi olacaksın. Yani şunu diyeceğim Reis, kaptırmayacaksın kendini çok fazla, günümüzde erkeğin ağladığı görülüş iş değil aşklarda. Oysa ben de ağladım Reis, ben de ağlıyorum hâlâ! Sus kimse bilmesin sırrımızı, kimse anlamasın hüznümüzü! Bu hüznün bir kişiye çok ama iki kişiye de fazla!

Ağlama Reis!

Ağlama!

Reis konuştu çok sonra, sesi titriyordu konuşurken, keza elleri de!

-Hep ben ona sana gelen bana gelsin, derdim hep o da:

-Olur mu öyle şey, derdi? 'İkimize de olmasın kötü bir şey, gelebilecek en güzel şey gelsin o zaman:' derdi.

Halime bak dostum, daha ne olsun?

Daha ne gelsin başıma?

Sustum sonra, başımı önüme eğdim, kirpiklerim ıslanmıştı.

Üzgündü Reis, yüreğinde ağrı vardı. Doğruldu ve Karakoçan'a doğru yola koyuldu, doğduğu yere... Daha da uzaklara gidiyordu o yârdan, yaratana sığınyordu yarasından.

Ağlıyordum nedense ikimize.

Ağlıyordum nedensiz halimize.